

нитѣ бѣли, турило край на борбитѣ. Единъ предводителъ на бѣлитѣ почналъ да прибира въ лагера си ранени индианци и да се грижи майчински за тѣхъ. Много отъ тѣхъ оздравѣли, и предводителътъ решилъ да ги пустне да си отидатъ. Единъ день той събралъ индианцитѣ, казалъ имъ, че ги обича и че е тѣхенъ приятелъ, нагостилъ ги добре и имъ раздалъ подаръци. На всѣки единъ той подарилъ по едно одеало. Тия одеяла били нарочно изпратени отъ американското правителство. Като си получили одеялата, индианцитѣ по заповѣдь на бѣлия предводителъ си отишли при племената. Малко следъ това една страшна епидемия — едрата шарка — избухнала едновременно въ всички племена, които живѣли изъ прериитѣ. Хиляди червенокожи измирали всѣки день и нѣмало кой да имъ помогне. Въ туй време въ лагера на бѣлитѣ имало голѣмо пиршество, а предводителътъ имъ билъ награденъ съ най-голѣми отличия. Той билъ богато награденъ, защото се сѣтилъ да зарази одеалата съ микроби отъ едрата шарка и по този начинъ лесно да се разправи съ враговетѣ си.

Като унищожили съпротивата на червенокожитѣ, съ това бѣлитѣ премахнали всички прѣчки за завладяване на страната и за унищожаване на прерийния дивечъ. Поселници отъ всички страни на свѣта се спузнали върху новата земя и почнали да я разграбватъ. Започнало масово изсичане на горитѣ. Новитѣ поселници, които се заселили по края на прериитѣ, имали нужда отъ земя. Прерийната трева прѣчела за обработване на земята, затова тя била често подпалвана, при което голѣми пространства изгаряли и се преобръщали на пустини. Всичко живо, което се намирало изъ зеленитѣ морета, загивало. Войната между севернитѣ и южни американски щати турила край на бизонитѣ. Хиляди ловци се скитали изъ прериитѣ и унищожили и последнитѣ стада бизони, за да изпращатъ месо на войскитѣ.

Въ 1873 година единъ беденъ червенокожъ, потър-